

er Spørgsmaal om, maa jeg ganske særligt fremhæve, at det ærede Medlem, idel han gjorde dette, udtrykkeligt og med stor Varme og Styrke fremhævede, at man paa ingen Maade maatte troe, at han tog noget som helst Hensyn til de uregelmæssige Forhold, hvori vi nu befandt os, men at han netop tog Hensyn til Forholdene, saaledes som disse vare tilstede ved selve Dannelsen af de her omhandlede Forsatninger. Det ærede Medlem for Maribo Amts 1ste Valgfreds (Suel), som i det Hele synes at have Meget tilovers for det Uregelmæssige i vore Forhold, fandt en vis Glæde i paa en noget uregelmæssig Maade at bevæge sig i disse, men han kom ind paa et heelt andet Gebeet, end det, der af Forslagsstillerne, som af mig viist, er lagt til Grund og med stor Styrke er fremhævet af den ærede Ordspører. Nu har det ærede Medlem, den Gang han indbragte Forslaget, anført nogle Grunde, som efter hans Mening skulde vise, at det maatte ansees for rigtig at gaae den foreslaaede Vej, idet man ellers vilde komme ind paa Ubequemmeligheder, ja endog til Slutning paa tilintetgjørende Vanstueligheder. Jeg skal ikke gaae dybere ind herpaa, men blot bemærke, hvad der jo ogsaa er blevet sagt fra andre Sider, at een af de af ham ansøgte Vanstueligheder reducerer sig saa at sige til Intet, idet det blot er en Beslutning saavel af Rigsraadet som af Rigsdagen, der udfordres for at gjøre Fælles til Særligt, og at Forstjellen kun er den, at der fordres en større Stemmesleerhed i den ene Repræsentation end i den anden. Hvad den anden Vanstuelighed, han ansøgte, angaaer, er det ganske klart, at det kun er ved selv at opstille en aldeles vilkaarlig Maade for Afgjørelsen, at man kan komme til dette saakaldte tilintetgjørende Resultat; det ærede Medlem har nemlig i sit Foredrag opstillet Sagen saaledes, at det var umuligt i Rigsraadet at gjøre den omhandlede Forandring, thi vilde man forandre Noget fra Fælles til Særligt, maatte det stee ved at forandre den Paragraph i Fællesgrundloven, som siger, at alle Sager ere fælles, som ikke udtrykkelig ere nævnte som særlige, men denne maatte dog fremdeles blive staaende, og der stete altsaa ikke Andet end, at man satte det Samme ind igjen, men

vi skulle dog ikke holde Forhandlinger for at sætte den samme Paragraph ordret ind igjen. Dette er imidlertid en Vanstuelighed, som ikke ligger i Sagen, men som den ærede Forslagsstiller selv har skabt sig, thi der kunde fornuftigviis ikke være Noget, som vilde falde paa at gaae denne Vej; den eneste Vej, der kunde være Tale om at gaae, var, at man betragtede de Anliggender, som der var Spørgsmaal om, som Lovforslag for sig, og forsaavidt man gik ud paa at frembringe en Indskrænkning af det Omraade, som Forsatningen allerede havde, er det klart, at Sagen maatte have et grundlovmæssigt Antal Stemmer for sig. Der kunde saaledes tages Bestemmelse om, at f. Ex. Gradmaalingen eller lignende skulde henlægges til de særlige Anliggender, naar Rigsraadet dertil gav sit Samtykke; derpaa skulde et Lovforslag gaae ud, og naar det blev vedtaget med den behørig Majoritet af $\frac{2}{3}$ Stemmer, var det en Grundlovsbestemmelse; naar det saa i sin Tid fik Gyldighed ved, at Rigsdagen gik ind paa det Samme ved simpel Lov, da var dette Anliggende et særligt Anliggende, medens § 19 i sine Ord stod urørt og uanfægtet, som den stod tidligere. Hele Misforstaaelsen er saa paa-faldende, og det er besynderligt, at man ikke kan indsee, at denne Paragraph har en dobbelt Betydning, for det Første ved selve sin Fremkomst, idet det bestemmes, at Alt er fælles, som ikke er særligt. Man har altsaa givet Fællesforsatningen et vist Omraade. Naar der nu er Spørgsmaal om at tage Noget ud deraf, maa det betragtes som en Selvsølge, at kun Forsamlingen for dette Omraade er competent til at give sit Samtykke dertil; men Paragraphen kommer til at bestaae fremdeles, fordi Indholdet er givet paa en saadan Maade, at den kan have sin fulde Betydning, selv efterat forstjellige Forandringer ere foregaaede. Denne Sag er fuldkommen klar.

Naar nu det ærede Medlem for Hjørring (Fischer) har sagt, at det var en stor Misforstaaelse at tale om Rigsdagen, at man glemte, at der tillige var en Konge og en Regering, troer jeg dog ikke, at Noget vil have overseet, at dette hører med, men det er ikke af mindste Betydning i dette Tilfælde. Naar der er Spørgsmaal om det forfatningsmæssige